

HET AFSCHEID, DOOR PAUL KENIS.

I.

GROEN gezeefd door de eeuwenoude lindekruinen op het binnenplein, valt de Augustuszon in de groote zaal van het Prinsenhof. Zij glanst op het goudleer en tapijtwerk van het behangsel, glimt in de stalen halskarkanten en kabassethelmen van de pijkeniers bij portaal en troon, tintelt in het gevest van degens en rapieren of in het juweel van de vliesridders; zij verkleurt tot vaal het zwart van tabbaarden, toga's en talaren bij geestelijken, kamerheeren, magistraten, gedeputeerden, de vage menigte die wegdoezelt naar het achtereind. Zwoel weegt de hitte in de staatsiekleedij, de kleinoodiën, het bont en hermelijn, fluweel, damast en goudlaken; inkarnaat en karmozijn dat laait, opvlamt, glinstert, schilfert in den loomen zomermiddag, waar elk geluid als het gegons van een bijenzwerm trillen blijft.

Uit de omschaduwde massa vóór den troon, waar koning Philips in volle klaarte zit, rijst een stem, eentonig traag en aarzelend neusgeluid, soms onderbroken door een ritselen van verkroocht perkament. De zware kin in de vlakke hand, den elleboog op de zetelleuning, de schrale gestalte nietig ineengezakt, luistert de vorst verstrooid, terwijl zijn blauw verloren blik ergens langs de balken van de zoldering dwaalt, waar in een lichtstraal ontelbare stofjes zonnegoud dansen.

Rood, oranje, purper, violet, vallen door de gebrande glazen van het raam, de kleuren in bonte verscheidenheid op de hovelingen rond den troon. Een enkele felle straal valt op de zwaar-dooraderde, harige hand, die rusteloos aan het vlasblonde baardje plukt, of bij wijlen naar de doorschijnende oorschelp grijpt, als zij soms de ginder verklinkende woorden wil vatten in hun vlucht.

Dan plooiën de rimpels van den mondhoek zich tot een diepere gleuf; de onderkaak puilt verder vooruit, zoodat aangezicht en voorhoofd wegvluchten achter het dreigende kinnebakkes, dat nog alleen maar zichtbaar blijft. De andere hand, die op den armstoel nederligt, slaat de beenderige vingers krampachtig in het fluweel van den zetel, zoodat de scherpe nagelen door het weefsel heendringen om daar een gulden spijkertje los te rukken, tot het over den vloer rolt, waar het als een kleine ster in het roodfluweelen tapijt schitteren blijft.

Koning Philips is recht gesprongen. Ruy Gomez da Silva, graaf van Melito, reikt hem den arm. Monseigneur van Atrecht, Anthoni Perrenot,